

CORAL VERGELITANA

Santa Cecília 2014

Com ha estat habitual durant molts anys, la Coral Vergelitana va celebrar Santa Cecília, patrona dels músics, com més bé ho sap fer: cantant al nostre preferit i estimat auditori, l'Església Parroquial de Verges.

Primer vàrem acompanyar la missa en honor de Santa Cecília amb peces poc corrents en una celebració eucarística. En aquesta ocasió vam escollir les obres sacres més rellevants del repertori de la coral.

La primera peça que va sonar com a cant d'entrada va ser el *Luci care*, nocturn núm.1 de W. A. Mozart, vam continuar amb el *Glòria* de Vivaldi, el *Sanctus* i l'*Agnus Dei* del compositor francès Gabriel Fauré, i, en el moment de la comunió, la magistral *Cantique de Jean Racine*, del mateix Fauré.

En acabar la missa, vam oferir un concert amb peces més populars: *Al vent*, de Raimon, *Paraules d'amor* i *Cantares*, de Joan Manuel Serrat, *Hallelujah* de Leonard Cohen, la cançó de jazz estrenada per Louis Armstrong *What a Wonderful World*, de Bob Thiele i G. D. Weiss, *Summertime*, ària escrita per G. Gershwin, de l'òpera *Porgy and Bess*, i, per acabar, com no podia ser d'una altra manera, dues composicions del nostre apreciat Lluís Llach: *Abril 74* i *l'Estaca*.

Aquest concert, a nivell personal, va ésser molt especial per a mi, perquè era l'últim concert (després de quinze anys) com a director al capdavant de la Coral Vergelitana.

Com bé us podeu imaginar, aquesta decisió, per a mi, no ha estat fàcil, ja que he estat molt a gust amb tothom, tant amb els membres més antics, la qual cosa vol dir que feia quinze anys que estàvem junts, com també amb les noves incorporacions, persones molt cordials i amb ganes d'aprendre, com la resta del grup.

De feina, sí, però molts bons moments, també. Hem après a conèixer com una gran família i per damunt de tot hem valorat molt el respecte cap als altres, acceptant els granets de sorra que, a nivell individual, cadascú ha aportat.

Però com tots sabem en la vida tot té un començament i un final, i vull ser honest amb mi mateix, ja que crec sincerament que he arribat al final d'aquest trajecte: és el moment de deixar-ho.

Em sap greu, però ho haig de dir per a ser sincer amb tothom –penso que és el moment d'expressar tot el que tinc a dins, de bo i de no tan bo—. En moltes ocasions hem pogut comprovar allò que es diu, i és ben cert, que ningú no és profeta a la seva terra. Pocs vergelitans han valorat allò que han tingut gratuïtament i que se'ls ha regalat d'una manera altruïsta, amb l'esforç d'una colla de persones que majoritàriament no són ni del poble. Podeu pensar –i no anireu errats– que ningú no ens obligava a fer el que hem

fet; veritablement hem gaudit cantant i preparant els nostres concerts.

Un altre punt que voldria ressaltar és que som una «entitat» que ens hem autofinançat: no hem rebut cap ajuda, ni local ni provincial. Els ingressos que hem tingut han estat els dels contractes dels pobles veïns, que sempre han valorat el nostre bon fer i sempre que els ha estat econòmicament possible ens han llogat per a solemnitzar les seves festes majors o fins i tot altres actes. Des d'aquí, un agraïment a tots ells; un agraïment que vull fer extensible a mossèn Narcís Ponsatí i a mossèn Josep Paracolls per donar-nos l'oportunitat de poder assajar emparats per la llum i l'escalfor dels baixos de la rectoria.

Vull expressar la meua alegria, ja que deixo en aquests moments la coral amb molt bona salut. Avui a la coral no hi ha setze cantaires, com l'abril de 1999, any en què vaig començar, sinó que passem de trenta-cinc.

No vull tampoc deixar de donar les gràcies a aquest grup de gent del nostre poble que ens ha estat fidel i que hem trobat al costat nostre sempre. Gràcies per venir a escoltar-nos i a donar-nos escalf.

I per últim, em vull dirigir a vosaltres, cantaires, que no m'heu fallat mai. Sempre ho heu donat tot i heu crescut més en les ocasions més compromeses. Només us puc dir que sou vertaderament fantàstics i us vull donar públicament les gràcies per les moltes hores meravelloses de què he gaudit al costat vostre, tant en els assajos com en els concerts. He compartit amb vosaltres estones inoblidables que, sens dubte, portaré sempre en el meu record.

Gràcies una vegada més i que... TINGUEU SORT!

RAMON JOANMIQUEL

ASSOCIACIÓ D'AJUDA EN CARRETERA DYA A GIRONA

El desfibril·lador

Des de fa quatre anys, hem pogut observar que en moltes poblacions del territori gironí hi ha instal·lades unes vistoses columnes de color taronja on posa «DESFIBRIL·LADOR», amb una icona quadrada de color verd i fons blanc amb el símbol d'un cor partit per un llamp, una creu i l'escrit «DEA». Són els equips desfibril·ladors del Dipsalut (Organisme de Salut Pública de la Diputació de Girona), que els instal·la en el marc de la campanya anomenada «Girona, territori cardioprotegit», liderada pel Dr. Ramón Brugada.

Actualment el poble de Verges en disposa de dos, dels denominats de columna fixa, i els podreu veure instal·lats l'un a l'entrada de l'Escola Francesc Cambó, al carrer de les Escoles, i l'altre a l'entrada del Pavelló Poliesportiu Pepita Palomeiras, al carrer de la Trencada.

A més dels de domini públic, en podem trobar d'altres de caire privat, instal·lats en edificis, empreses, vehicles, etc. Cal esmentar que DYA en té dos d'instal·lats a les ambulàncies.

Els desfibril·ladors són uns aparells portàtils dels anomenats

«intel·ligents», que estan programats internament amb uns paràmetres de treball exclusiu sanitari. L'estructura externa de la majoria dels dispositius són un botó d'encesa de l'equip, un port per a la connexió dels elèctrodes, un acumulador d'energia recarregable (bateria estanca) i un joc d'elèctrodes o pegats adhesius (un d'adult i un de pediàtric o infantil, tots són d'un sol ús i amb data de caducitat). Tots els equips disposen d'un micròfon per a enregistrar el procediment i d'un altaveu per a ser informat sobre què cal fer, una pantalla indicadora i diferents ports per targetes SD i USB.

A qui s'ha d'aplicar un DEA? A una persona –d'ara endavant, «la víctima»– en estat inconscient, absència de respiració, absència de pols o de signes de circulació.

Un cop s'han fet les primeres comprovacions i maniobres bàsiques a la víctima i es disposa del DEA al lloc, primerament es posa en marxa l'aparell, s'endolla al port específic de l'equip el connector dels elèctrodes o pegats, es col·loquen aquests al tors de la víctima (l'un a la dreta, sobre el pit, per sota de la clavícula, i l'altre a l'esquerra, sota el pit, a la zona de les costelles); mentrestant es van portant a cap les tècniques de resuscitació. Quan el DEA detecta un ritme anormal o, més ben dit, que està fent fibril·lació (el cor no bateja de manera coordinada i, per tant, no és capaç d'emetre un batec efectiu per a mantenir un estat circulatori correcte per estar conscient), determina de manera automàtica fer una descàrrega elèctrica, una desfibril·lació, (transformant l'energia emmagatzemada de l'acumulador) amb una descàrrega elèctrica d'alta intensitat que oscil·la entre 50 J (J: joules, unitat derivada del sistema internacional utilitzada per a mesurar l'energia, el treball i la calor) en els pegats pediàtrics i 200 o 300 J en els d'adults. Abans de la descàrrega, el sistema informàtic programat avisa els actuants mitjançant un senyal acústic de veu: «No toqueu la víctima!» En el moment de la descàrrega, la intensitat elèctrica traspasa els teixits i òrgans, per l'efecte arc, entre tots dos elèctrodes a fi de reprendre l'activitat elèctrica cardíaca normal.

No oblidem que el DEA és un aparell complementari de les maniobres bàsiques de la reanimació cardiopulmonar (RCP). Aquesta tècnica s'aprèn mitjançant l'assistència a una sessió formativa on se n'ensenya la teoria i la pràctica tutoritzada.

Seguint les guies de les societats internacionals de reanimació (ERC/AHA), des de DYA recomanem que tothom sàpiga fer una RCP bàsica. Per què? Dons, si es coneixen aquestes tècniques, es poden salvar vides! Avui per mi, demà per tu, no se sap mai.

ÀREA DE COMUNICACIÓ DE DYA A GIRONA

www.dyagirona.org

www.dya.cat

”la Caixa”

OFICINA DE VERGES
C/ Progrés, 7 i 9 - Tel. 972 16 31 50

PENYA DE L'ESPARDENYA

Activitats semestral

El passat mes d'octubre vam iniciar un nou curs de la Penya de l'Espardenya, una associació que ja ha complert vint anys, creada per un grup de pares amb la idea que els seus fills fessin una activitat que els ajudés a estar en contacte amb la natura i a conèixer-se. Des d'aleshores, la Penya convoca puntualment tots els membres a fer una sortida al mes; sortides amb més o menys dificultat, més lluny o més a prop, d'un dia o de diversos, però sempre amb el mateix objectiu: passar una estona de lleure amb familiars i amics, gaudint de l'entorn que ens acompanya en cada moment.

La gent que hi participa, com hem dit en diversos escrits, és de molts pobles i de moltes edats, i en funció de la «clientela» que tenim, cada any programem les diferents sortides. Aquest curs ja hem pogut gaudir el mes d'octubre d'una caminada pel camí de Ronda, des de la Torre Valentina a Platja d'Aro, amb l'última banyota de l'any; l'ascens al cim del Puigsacalm des del coll de Bracons el mes de novembre i la portada del Pessebre al massís dels Carcaixells, a Solius, abans de les festes de Nadal.

La Penya, al cim del Puigsacalm

Però l'activitat no s'acaba, i la programació per a aquest primer semestre del 2015 és la següent:

- » **18 de gener:** El Far (des de Sant Martí Sacalm
- » **8 de febrer:** Sortida a la Neu
- » **8 de març:** Castell de Bestracà
- » **12 d'abril:** Pic de les Salines
- » **17 de maig:** Salt del Sallent
- » **27 i 28 de juny:** Acampada familiar

Ara per ara les nostres sortides són familiars, ja que tenim una manca de monitors joves per a fer sortides amb els nens sense els respectius pares, un objectiu que ens agradaria molt complir i tornar a oferir al grup Infantil i al Jove. Amb això us volem animar a participar amb nosaltres i obrir projectes nous dins la nostra associació; només cal que ens posem en contacte i ho lliguem.

Per a qualsevol informació o per formar part del nostre grup, us podeu posar en contacte amb nosaltres per mitja dels telèfons 972 78 02 91 (Jordi Matas i Anna Boadas) o ens podeu escriure a l'adreça electrònica lapenya@paispetit.com. Si voleu obtenir més informació sobre que és la Penya de l'Espardenya, consulteu <http://lapenya.paispetit.com>.

EQUIP DE MONITORS

PARRÒQUIA

Déu «digni bé» de la taula

Quan ens preparem el menjar, sempre mirem que, a més de venir de gust, sigui saludable: una dieta equilibrada, suficient, etc. No necessitem que els altres ens ho diguin; els nostres propis instints han de «dir bé» del que anem a prendre, ja que també per instint sabem que els aliments seran part de nosaltres mateixos i que, per tant, han de ser bons del tot.

De totes maneres, la majoria de vegades, quan preparem el menjar no ho fem només per a nosaltres mateixos, sinó per a compartir-lo amb altres persones, i llavors és natural que, a més de mirar que sigui saludable, també el servim en una taula ben parada i en un entorn acollidor. És natural perquè és una manera d'oferir la nostra amistat als comensals, i per això nosaltres també esperem que ells, fins i tot abans de menjar, siguin amables i «dignin bé» de la taula i de tot plegat, com un signe d'acollir la nostra amistat i alhora oferir-nos la seva. La conseqüència és que, així com els aliments que estem a punt de prendre seran part de nosaltres mateixos, també l'amistat amb els altres serà part de nosaltres mateixos i igualment ha de ser bona del tot.

Doncs la culminació de tot això és donar-hi un sentit religiós: Amb qui millor podríem compartir la taula que amb Déu, amb qui volem tenir l'amistat més íntima i profunda? Això és el que va venir a fer possible Jesucrist, Déu i home vertader: tota la gent del seu temps que creien en ell, que tenien amb ell una amistat personal, que compartien amb ell la taula, a qui, alhora, Jesús agràia i de qui

«deia bé», tots sentien que Déu era amb ells. És quelcom tan gran, que Jesús mateix va procurar que quedés instituït per totes les generacions que vindrien, i és el que els cristians fem en la celebració de l'eucaristia, cada diumenge, a l'església: fem present aquell últim sopar, on les persones que hi participen alimenten l'amistat i la comunió amb Jesucrist –el menjar en comú és comuna unió, «comunió»–, sentint que el «Senyor és amb ells», tal com va repetint el mossèn, i que no hi ha res més bo que això.

De totes maneres, a casa, en cada àpat que compartim amb la família, o fins i tot que fem sols, podem beneir la taula com un record de l'eucaristia o com un desig de compartir taula amb Jesús. Beneir ve del llatí *bene dicere*, que significa «dir bé», justament per a desitjar que Jesús, en aquell moment, sigui allí i digni bé de la taula i de nosaltres. L'oració clàssica per a expressar aquest desig és:

«Déu i Pare omnipotent,
amb sa divina paraula,
beneixi aquesta taula
i a tots nosaltres. Amén»;

però una manera més senzilla, que Déu ja entén, pot ser simplement fer el senyal de la creu abans de menjar.

JOSEP PARACOLLS I MASFERRER

i COLORS...

Interiorisme Pintura Rehabilitació
Aluminis PVC

972 78 05 18
c/ Girona, 47 VERGES 17142 (Girona)
info.icolors@gmail.com

PLANXA I PINTURA
C/ Girona, 39
Tel. 972 78 01 96